

Seal satis ta issase kassi Hintsı Pohla-maale Mes-
sifäppa farrole sõnumid wima, pallus fatto Tallinna tulla ja lubbas tedda kuuningaks tösta. Kui waia Messikäp sõbra kirja olli luggenud, läks temä süddha vägga röemisaks, ja törkumata ning julgest töötas temä Tallinna, fus miño issa tedda sure illoga waasto wöttis, filmapilgul Kruumfilm issanda hundile ja targa Irnabbeme määrale kaornaga sõnumid läfftitas ja neid ruttust nõu piddamisele senna futsus; wies salla nõumees olli wennike Hints. Üks weise küllake, penniformad kaks lõune pool Ülemiste järve, wallitseti loffotulsemise paigaks. Seal istusid pikal piimedal ööl meie nõumehhed ühhe wabbatmehhe urtsikus, ei möttelnud Jumala peale, waid kurrat ja miño issa rahhapung kihho- tasid nende süddamed kurja tööle. Wöeti siis ühhel-meelel nõufs: meie armolikko kuuninga issandat tappa! Messifäppa kuuningaks üllendada, aujärje peale tösta, kuldtroniga ehitada ja meie Ma kuuningaks aivawa-liskult kusutqda. Selle peale wandusid wielesti kindlat wannet. Kui legi waia kuuninga sobradest waasto piddi törkuma, sedda lubbati libbeda seele ehet rahhaga leppitada, ehet kui need kaks ei aitaks sõawäega ätrapelletada. Miina juhtusin koggemata sallaasja kuulda sama. Irnabbe olli Merjama labal pääd wässitanud ja se läbbi rohke juttuliseks läinud, fus tormlase kombel naisele sallaasja lobbises; pär-rast kinnitas mehhise körwast naisele, suud linni sul-

guda, ja mötles sellega oma ruimalust kahhantada. Temä naine juhtus pühhapäwal lirriko teel misio waia moriga kollo, nemad alkasid maggasast juttu westma, ehitiks lastest, nabri naiste tannodest ja muust tühjast asjast, agga lõdub naisterahva kombe järrel: enne kui jännes kolmford aewastand — olli sallaasfi miño naise körwus. Kül piddi temma pät-rast sedda Irnabbeme eidele pühha kolmekuningade nimel, enda au ning truuse, ihho ning inge peale tõutama sallaasja finni piddada; agga nisama pif-falt kui Irnabbeme emand feelt oskas fantseda, seisis jut miño naisokese suus varjul. Koddo tulles rápis ta mulle asja pöhjani välja, andis pealegi mönne tunnistähhe, mis sallaasja piddi arwalandamo. Miina alkasin asja süggawast läbbi mötlema, kohhe tulli mulle ennemuistene fonnade froksomine meelee, mis wiivaks waia issa körwa taeva tungis. Kon-nad tahtsid kuuningat sada ja valjo sundmisse al-ellada, kellel tännini lubba olnud iggas weeloigus passita likuda ja fuddo tehha. Waia issa wiiskas ehitiks naero pärast vacco neile jöffe, ja kui kon-nad selle maggawa kuuningaga rahbul ei olnud, seabis uanu issa tonefurje neile kuuningaks, kes neid nüüd taggafiusab ning furnab, ja fuksil rahho ei anna. Irmetomal kombel wallitseb tonefurg nende sille; kül ehhivad nüüd ruimalad emä kaebamise froksomist, agga mis obkiniine eñam aitab: kuuninga pif nok on näppištaja."